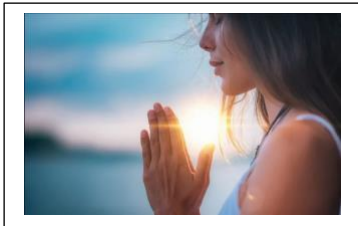

“Ідімо пізнати себе в Твої красі”

Коли наше паломництво вже добігає до кінця вже якось паду в ритм подорожі. Та водночас якось відчуваю що пункт призначення не значить кінець нашого паломництва. Я пізнаю що воно продовжується так довго як я тілесна і прагну за мир, красу, і радість. Моє паломництво це стрічати в собі—в своїм тілі—Божого Духа.

Євангелії нас вчать що Христос закликає тих що мають вуха щоби вони слухали, а ті котрі мають очі, щоби бачили (Матей 13:16). Тут не мова про гостроту почуття, а радше наскільки ми готові прийняти Його науку. Христос є для нас прикладом, ми знаємо Його оповідання, про Його життя, але Він не присилує, загрожує чи примушує нас йти за Ним. При хрещенні мої очі і вуха помазанні миром і священник мовив: “Дар Святого Духа!” Цим я одержую в собі самого Бога. Але що це мені значить тепер, в цій періоді мого життя?

Чи я маю очі щоби бачити? Чи маю вуха щоби чути?

Коли ми когось розуміємо ми кажемо “я тебе чую”. Чи справді я слухаю до других? Чи я даю щоби голоси других ввійшли в мою свідомість? Чи можу слухати і не засуджувати? Та чи я можу слухати критично щоби не бути розхитаним власними інтересами чи інтересами других? Чи я відкрита чути те з чим не годжуся? Чи відкрита до конструктивних порад та не стаю оборонним? Ми вчимося один від одного. Чим більше я прислухаюся до тих котрі не є так як я тим менш можливо що я їх відкину.

Христос прислухався до тих котрих стрічав. Він слухав з співчуттям, милосердям, і любов’ю. Він слухав Своєю присутністю. Коли слухаю Христовими вухами, я відчуваю що мене вислухано. Візьми хвилину і закрой очі. Тільки слухай. Що ти чуєш?

Слухай до свого дихання коли віддихаєш. Слухай до свого тіла . . . Тільки слухай. Я вдячна за цю хвилинку спокою, дихання, життя.

Тепер зверни увагу на свої очі: зір, прозорливість; вікно в душу. Що мої очі бачать цими днями обтяженими КОВИДОМ? Не бракує в світі страждання, політичних чвар, екологічних катастроф, війни та недуг. Пандемик шаленіє і шаленіють люди.

А що я бачу? Чи бачу таїнственність життя докруг себе? Чи пізнаю як світ зеленіє перемигши безплідну зиму? Чи можу бачити добро посеред втрачених робіт та ізоляції?

Де бачу Христа? Це мабуть найтяжче питання відповісти чесно.

Нам християнам кажуть що маємо бачити Христа в кожного найменшого з наших сестер і братів (Матей 25:40). Христос в кожній людині і в усьому сотворінню. Світ котрого бачимо очима Христа це світ котрого бачимо через призму радикальної любові. І ми знаємо що це можливо нам людям бо Христос, замучений на хресті, бачить своїх мучителів і каже що вони “не бачать” що чинять. Він їх бачить очима любові.

Але цього неможливо бачити якщо я не відчуваю що я улюблена, Ми є улюблені незважаючи на наші провини (подумайте про блудного сина). Ми не заслуговуємо Божу любов, але коли ми їй приймаємо, відчуваємо, ми не можемо стримати охоту віддати ту любов. Це є чудність Божої присутності в нас і докруг нас. Любов породжує любов.

Зупинися. Закрой очі. Пізнай що ти улюблена. Пізнай що ти улюблений. Пригадай моменти в житті коли ти відчувала любов других. Уяви як ти віддаєш ту любов любовю.

Чесно дивися на себе признай всі свої слабості, всі сильні сторони і всі жалі. Ти є пізнана і улюблена. Не бійся. І ти можеш любити.

Яке полегшення що я не мушу ховати від себе чи від Бога свої слабості, свої сумніви, свої помилки. Я розслаблююся в мантію Христа котра мене огорнула в хрещенні. Тепер легше мені бачити сусіда (чоловіка/дружини, дитини, родича) недаліки добрим гумором, з менше роздратуванням. Любити мою справжню особу дозволяє мені любити другого і водночас бачити їх якими вони справді є. Все добре. Глянути на світ очима любові переображує реальність. Темнота окружена світлом.

“Коли маємо повний зір, *все* стає чарівне. Є лише один Бог, один світ, одне страждання і одна любов (див. До Єфесян 4:4-6). Одиноке що можемо зробити, це учащати.” (Р. Рор)

Коли ти глянув на мене

Твої очі відбили твою ласку в мені;

За це ти гарячо мене полюбив;

І тому мої очі заслужили

Кланятися те що збагнули в тобі. . .

Ідімо пізнати себе в твої красі.

---св. Іван від Хреста, *Пісня духа*, стр. 32, 36

Цього тижня в нашій парафії:

НИНІ: після Літургії панахида за +Агафію й Івана Андрусина

понеділок, 19.04.21: 10-а рано Сорокоусти (буде передано на YOUTUBE)

п’ятниця, 23.04.2021: 6-а веч. Літургія напередосвячених дарів (буде передано на YOUTUBE)

субота, 24.04.2021: 4-а поп. ZOOM розмова: Страсний тиждень

Задля обставин КОВІДу якщо бажаєте приступати до св. сповіді прошу прямо домовитися з о.Мирославом.

Пожертви в березні: E-transfers: \$1,720.

Всі конверти: \$5,925.

Щиро дякуємо за вашу щирість!

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ:

Никола Ошуканий (22-го), Ірина Гриновець (25-го), і Леся Бандура (29-го)

Многая літа!

“Let us go forth to behold ourselves in Your beauty.”

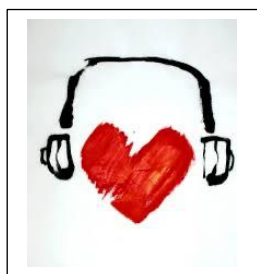
In all pilgrimages, as we near the home stretch we fall into the rhythm of the journey. Perhaps now I can sense that the destination will not end my pilgrimage. It continues as long as I am in my body and as long as I confront my yearning for peace, beauty, and joy. My pilgrimage is to encounter the Spirit of God within me—within my human body.

The Gospels tell us that Christ wants those with ears to listen and those with eyes to see (Matthew 13:16). Of course this doesn't refer to our sensory acuity, but to our willingness to accept His message. Christ gives us His example, His stories, His life, but He does not force, threaten, or coerce

us to follow Him. At my Baptismal anointing, my eyes and ears received the “seal of the Holy Spirit”, marking the gift of God's presence in me. What might this mean for me—now in this time of my life?

Do I have eyes to see? Do I have ears to hear?

When we understand someone and can relate to what they say, we tell them “I hear you”. Do I really listen to others? Do I let the voices of others into my consciousness; am I open to letting the voices of others expand my own experience? Am I able to listen without judgement? On the other hand, am I open to listen critically, so that I am not swayed by my own self-interest or that of others? Am I open to hearing what I may not agree with? Am I open to constructive advice without defensiveness? We learn from each other. The more I can listen to others unlike myself, the less likely I am to reject them.

Christ listened to those he encountered. He listened with compassion, mercy, love. He listened with His presence. Listening through Christ's ears, I feel myself heard.

Take a moment to close your eyes. Simply listen. What do I hear?

Listen to your breath as you breathe. Listen to your body. . . Simply listen. I am grateful for this moment of stillness, of breath, of life.

Turn your focus to your eyes: sight, insight; windows to the soul. What do my eyes see as we go through these COVID days? There is no shortage of suffering around us, political strife, environmental disasters, war, illness. As the pandemic continues to rage, so too do so many people.

What do I see? Am I able to see the mystery of life around me? Do I notice the greening of the earth after the winter's barrenness? Can I see goodness in the midst of job loss and isolation?

Where do I see Christ? This may be the most difficult question to answer truthfully.

As Christians, we are told how to see: we are to see Christ in the least of our sisters and brothers (Matthew 25:40). Christ in everyone and everything. The world through the eyes of Christ is a world seen through the prism of radical love. We know this sight is possible for humans such as we are, because Christ, tortured on the cross, sees his killers as unable to “see” what they're doing. He sees them through the eyes of love.

But this sight cannot be possible, even glimpsed, if we do not first feel seen and loved ourselves. We are loved—regardless of what we do (remember the prodigal son). We don't earn God's love, but when we accept it, feel it, we can't help but love back. This is the miracle of God in us and around us. Love generates love.

Stop. Close your eyes. See yourself as loved. Think of any times in your life, where you felt love from others. See yourself loving back.

See yourself truthfully with all your failings and all your strengths and all your regrets. You are seen and loved. It's ok. You can share that love too.

What a relief to not have to bury my faults, doubts, and mistakes away from myself, away from God. I relax into the cloak of Christ that enveloped me at Baptism. Now it's easier to see my neighbour's (spouse, child, parent) failings with more good humour and less irritation. Loving my truer self I can love others while seeing them as they are. It's ok. Catching a glimpse of the world through the eyes of love transfigures reality. Darkness is ringed with light.

“Everything becomes enchanting once we have full sight. One God, one world, one truth, one suffering, and one love (see Ephesians 4:4-6). All we can do is participate.” (R Rohr)

*When you looked at me
your eyes imprinted your grace in me;
for this you loved me ardently;
and thus my eyes deserved
to adore what they beheld in you. . . .*

Let us go forth to behold ourselves in your beauty.

—John of the Cross, “The Spiritual Canticle,” stanzas 32, 36

This week in our parish:

TODAY: After Divine Liturgy + Ahafia and Iwan Andrusyszyn

Monday, April 19, 2021: 10 a.m. Sorokousty (live streamed)

Friday, April 23, 2021: 6 p.m. Liturgy of the Presanctified Gifts

If anyone wishes to approach the sacrament of reconciliation please see Father to book a time

Donations in March: E-transfers: \$1,720.

Envelopes: \$5,925.

Thank you for your kind donations!

Birthday greetings to: Nicholas Oshukany (22nd), Irene Hrynovets (25th), and Lesia Bandura (29th). **MNOHAYA LITA!**